

Πατριάρχης Ιεροσολύμων: Ας παρακαλέσουμε την Μητέρα του Θεού να αξιωθούμε να φθάσουμε στην Ανάσταση του Σωτήρος

[Πατριαρχία](#) / [Πατριαρχείο Ιεροσολύμων](#)

Στη σκιά των εξελίξεων μετά την Ιρανική επίθεση έναντι του Ισραήλ εορτάστηκε η εορτή της Προσκυνήσεως του Τιμίου Σταυρού στην Ιερά Μονή του Τιμίου Σταυρού, η οποία βρίσκεται στην Δυτική Νέα Ιερουσαλήμ παρά την Εβραϊκή Βουλή, προεξάρχοντος του Πατριάρχη Ιεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου Γ'.

“Ο καρπός τοῦ ζωηφόρου δένδρου τοῦ Σταυροῦ, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, εἶναι τό Σῶμα καί τό Αἷμα τοῦ ἐκ νεκρῶν Ἀναστάντος Χριστοῦ, τοῦ Ὁποίου καλούμεθα νά φάγωμεν καί νά πῖωμεν κατά τό παράγγελμα Αὐτοῦ: «ἀμήν ἀμήν λέγω ὑμῖν, ἐάν μή φάγητε τήν σάρκα τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου καί πῖητε αὐτοῦ τό αἷμα, οὐκ ἔχετε ζωήν ἐν ἑαυτοῖς», (Ἰωάν. 6,53). «Ὁ τρώγων μου τήν σάρκα καί πίνων μου τό αἷμα ἐν ἐμοί μένει, κἀγώ ἐν αὐτῷ», (Ἰωάν. 6,56)”, ανέφερε σε σημεῖο της ομιλίας του κατά τη διάρκεια του Κοινωνικοῦ, ο Μακαριώτατος.

Ο Πατριάρχης κ.κ. Θεόφιλος ολοκλήρωσε την ομιλία του ευχόμενος όπως
“παρακαλέσωμεν τήν Μητέρα τοῦ Θεοῦ, τήν τεκοῦσαν τόν ἐν Σταυρῷ ὑψωθέντα
σαρκί, ἵνα τῇ πολυδυνάμει τοῦ Τιμίου Σταυροῦ ἀξιωθῶμεν φθάσαι τήν
λαμπροφόρον Ἀνάστασιν τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν. Ἀμήν. Ἔτη πολλά καί εἰρηνικά”.

Μετά την Απόλυση ἔλαβε χώρα η τελετή και η λιτανεία της Προσκυνήσεως του
Τιμίου Σταυροῦ, ως ορίζει το Τυπικό. Εν συνεχείᾳ παρετέθη υπό του ηγουμένου
Αρχιμανδρίτου π. Χριστοδούλου κέρασμα εἰς το ηγουμενεῖον.

Αναλυτικά το ανακοινωθέν της Αρχιγραμματείας:

Τήν Δ΄ Κυριακήν τῶν Νηστειῶν, 1ην/14ην Ἀπριλίου 2024, ἐωρτάσθη ἡ ἐορτή τῆς Προσκυνήσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ εἰς τήν Ἱεράν Μονήν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, τήν κειμένην εἰς τήν Δυτικήν Νέαν Ἱερουσαλήμ παρά τήν Ἑβραϊκὴν Βουλὴν.

Συμφώνως πρὸς τὴν κρατοῦσαν τάξιν, ἡ ἐορτή αὕτη ἐωρτάσθη μετὰ τὴν Γ΄ Κυριακὴν τῶν Νηστειῶν εἰς τὸν Ναὸν τῆς Ἀναστάσεως καί εἰς τὴν Ἱεράν Μονήν τοῦ Σταυροῦ, λόγῳ τῆς παραδόσεως ὅτι τό ξύλον τοῦ Σταυροῦ, ἐπὶ τοῦ ὁποίου προσηλώθη ὁ Κύριος διὰ τὴν σωτηρίαν ἡμῶν ἐφυτεύθη ὑπὸ τοῦ δικαίου Λώτ, κατόπιν ὁδηγίας τοῦ Πατριάρχου Ἀβραάμ, εἰς τὸν χῶρον, ἐν τῷ ὁποίῳ εὕρσκεται ἡ Ἱερά Μονή.

Διά τήν έορτήν ταύτην έτελέσθη Έσπερινός άφ' έσπέρας ύπό Άγιοταφιτών Ιερομονάχων, ών πρῶτος ό Αρχιμανδρίτης π. Ιερώνυμος. Τήν πρωίαν έτελέσθη θεία Λειτουργία, τής όποιας προεξήρξεν ή Α.Θ.Μ. ό Πατήρ ήμῶν καί Πατριάρχης Ιεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, συλλειτουργούντων τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ναζαρέτ κ. Κυριακοῦ, τοῦ Σεβασμιωτάτου Αρχιεπισκόπου Κωνσταντίας κ. Αριστάρχου καί τοῦ Σεβασμιωτάτου Αρχιεπισκόπου Θαβωρίου κ. Μεθοδίου, Άγιοταφιτών Ιερομονάχων, ών πρῶτος ό Δραγουμᾶνος Αρχιμανδρίτης π. Ματθαῖος τοῦ ήγουμένου έν Μαδηβᾶ Αρχιμανδρίτου π. Ιερωνύμου, τοῦ π. Ιωάννου Αουάδ καί άλλων Πρεσβυτέρων, παρουσία τής Έκπροσώπου τοῦ Έλληνικοῦ Γενικοῦ Προξενείου εἰς τά Ιεροσόλυμα κ. Άννης Μάντικα καί προσευχομένων μοναχῶν, μοναζουσῶν καί μελῶν τοῦ Αραβοφώνου ήμῶν ποιμνίου.

Εἰς τό Κοινωνικόν τής θείας Λειτουργίας ό Μακαριώτατος έκήρυξε τόν θεῖον λόγον ὡς έπεται:

«Έμοί δέ μή γένοιτο καυχᾶσθαι, εἰ μή έν τῷ σταυρῷ τοῦ Κυρίου ήμῶν Ιησοῦ Χριστοῦ, δι' οὔ έμοί κόσμος έσταύρωται κάγώ τῷ κόσμῳ», (Γαλ. 6,14), κηρύττει ό σοφός Απόστολος Παῦλος.

Άγαπητοί έν Χριστῷ άδελφοί,

Εύλαβεῖς Χριστιανοί,

Η δύναμις τοῦ Τιμίου καί Ζωοποιοῦ Σταυροῦ τοῦ Θεοῦ καί Σωτῆρος ήμῶν Χριστοῦ συνήγαγε πάντας ήμᾶς έν τῷ Ιερῷ τούτῳ τόπῳ, ένθα τό τρισύνθετον δένδρον έφυτεύθη καί ή έπώνυμος τοῦ Σταυροῦ Ιερά Μονή άνηγέρθη, ίνα έορτίως καί εύχαριστιακῶς προσκυνήσωμεν τό Ξύλον τοῦ Σταυροῦ, δι' οὔ ό Θεός, ό Βασιλεύς ήμῶν πρό αἰώνων «είργάσατο σωτηρίαν έν μέσῳ τής γῆς», (Ψαλμ. 72,12) ὡς προφητικῶς ψάλλει ό Δαυίδ.

Όντως, ό διά τῶν παθημάτων, δηλονότι τοῦ σταυροῦ «τελειωθεῖς [Ιησοῦς] έγένετο τοῖς ύπακούουσιν Αὐτῷ πᾶσιν αίτιος σωτηρίας αἰωνίου», (Έβρ. 5,9) ὡς κηρύττει ό θεῖος Παῦλος.

Ό Τίμιος Σταυρός, ό όποῖος άνεδείχθη το όργανον τής άπολυτρώσεως εἶναι άρρήκτως συνδεδεμένος μέ τόν θάνατον, τόν πόνον, καί τό αίμα τοῦ Χριστοῦ, «έν ᾧ έχομεν τήν άπολύτρωσιν διά τοῦ αίματος Αὐτοῦ καί τήν άφεσιν τῶν παραπτωμάτων κατά τόν πλοῦτον τής Χάριτος Αὐτοῦ», (Έφ. 1, 7-8), ὡς λέγει καί πάλιν ό σοφός Παῦλος.

Κατά δέ τήν άποκάλυψιν τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ιωάννου, ό σταυρός εἶναι τό σωτήριον ξύλον, δηλαδή «τό ξύλον τής ζωῆς». «Τῷ νικῶντι δώσω αὐτῷ φαγεῖν έκ τοῦ ξύλου τής ζωῆς, ὅ έστιν έν τῷ παραδείσῳ τοῦ Θεοῦ μου» (Άποκάλ. 2,7). Καί

ἀναλυτικώτερον: «Εἰς ἐκεῖνον ὁ ὁποῖος θά νικήσῃ εἰς τόν κατά τοῦ σατανᾶ καί τῆς ἁμαρτίας ἀγῶνα, θά δώσω εἰς αὐτόν νά φάγῃ ἀπό τό ξύλον τῆς ζωῆς. Θά τόν ἀξιώσω δηλαδή, νά ἀπολαύσῃ τά αἰώνια ἀγαθά μέσα εἰς τόν Παράδεισον τοῦ Πατρός μου, ὁ Ὅποῖος κατά τήν ἀνθρωπίνην μου φύσιν εἶναι καί Θεός μου», λέγει Κύριος.

Ὁ Μέγας Ἀθανάσιος, θαυμάζων τό σχέδιον τοῦ Θεοῦ, ὁ Ὅποῖος διὰ τοῦ σταυροῦ ὀδηγεῖ τούς πιστούς εἰς τήν σωτηρίαν καί κατατροπώνει τό ἔργον τοῦ διαβόλου λέγει: «Ὡ θείας ἀληθῶς σοφίας καί μηχανῆς οὐρανίου! Σταυρός ἐπήγνυτο καί εἰδωλολατρεία κατεστρέφετο. Σταυρός ἐγείρετο καί διαβολική δυναστεία κατεδικάζετο», (P.G. 28, 1056)

Κατεδικάσθη δέ ὁ διάβολος ἐκ τῆς ἀπείρου ἀγάπης τοῦ Θεοῦ πρός τόν ἄνθρωπον: «Γίνεσθε οὖν μιμηταί τοῦ Θεοῦ, ὡς τέκνα ἀγαπητά καί περιπατήτε ἐν ἀγάπῃ, καθὼς καί ὁ Χριστός ἠγάπησεν ἡμᾶς καί παρέδωκεν ἑαυτόν ὑπέρ ἡμῶν προσφοράν καί θυσίαν τῷ Θεῷ εἰς ὁσμὴν εὐωδίας», (Ἐφ. 5, 1-2), κηρύττει ὁ θεσπέσιος Παῦλος.

Ἀξιοσημείωτον ὅτι ἡ ζῶσα προσφορά καί θυσία τοῦ Χριστοῦ ἐγένετο ἐπὶ τοῦ ξύλου τοῦ Σταυροῦ, διό καί ὁ Σταυρός ὀνομάζεται καί «θυσιαστήριον». «Ἐν αὐτῷ γάρ ἐτέθη ὁ ἄμνος τοῦ Θεοῦ, ὁ αἵρων τήν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου», (Ἰωάν. 1,29) «Μεῖζον»... ἐνταῦθα τό δῶρον τοῦ θυσιαστηρίου καί ὑπό τοῦ δώρου τό θυσιαστήριον ἀγιάζεται».

Μέ ἄλλα λόγια, ὁ Χριστός, ὁ Ὅποῖος εἶναι τό δῶρον, εἶναι «μεῖζων», δηλαδή ἀνώτερος τοῦ θυσιαστηρίου, διὰ τοῦτο καί τό θυσιαστήριον, τούτέστιν τό ξύλον τοῦ σταυροῦ, ἀγιάζεται ἀπό τό προσφερόμενον δῶρον, τόν θυσιαζόμενον Χριστόν. Κατά τόν ἅγιον Ἰωάννην τόν Δαμασκηνόν τό ξύλον τοῦ σταυροῦ εἶναι ἀληθές καί σεβάσμιον, ἐν ᾧ Ἐαυτόν εἰς θυσίαν ὑπέρ ἡμῶν ὁ Χριστός προσενήνοχεν... ἀγιασθέν τῇ ἀφῇ τοῦ Ἁγίου Σώματός τε καί Αἵματος», δι' ὃ καί «προσκυνητέον». Εἰς πλέον δέ «προσκυνοῦμεν καί τόν τύπον τοῦ τιμίου καί ζωοποιοῦ σταυροῦ, εἰ καί ἐξ ἑτέρας ὕλης γεγένηται, οὐ τήν ὕλην τιμῶντες, μή γένοιτο, ἀλλά τόν τύπον ὡς Χριστοῦ σύμβολον».

Εἰς ὁμιλίαν Του ὁ ἅγιος Σωφρόνιος Πατριάρχης Ἱεροσολύμων, λεχθεῖσαν εἰς τήν προσκύνησιν τοῦ Τιμίου καί Ζωοποιοῦ Σταυροῦ ἐν τῇ μέσῃ ἐβδομάδι τῆς Ἀγίας Τεσσαρακοστῆς λέγει ἐγκωμιαστικῶς: «Χαῖρε Σταυρέ Τίμιε, ἐν ᾧ τάς χεῖρας ὑφαπλώσας ὁ τοῦ Θεοῦ Υἱός καί Λόγος, ἐνηγκαλίσατο ἡμᾶς καί προσήγαγε τῷ ἐπουρανίῳ Πατρί ... καί ἐν σοί, Τίμιε Σταυρέ, ἐκχυθέντος τοῦ θεωρύτου αἵματος τοῦ Υἱοῦ καί Λόγου τοῦ ἀοράτου Πατρός».

Τοῦτον τόν Τίμιον Σταυρόν προετύπωσε τό ξύλον τῆς ζωῆς, τό ἐν παραδείσῳ ὑπό Θεοῦ πεφυτευμένον· ἐπεὶ γάρ διὰ ξύλου ὁ θάνατος, ἔδει διὰ ξύλου δωρηθῆναι τήν ζωὴν καί τήν ἀνάστασιν». «Αὐτόν τόν Τίμιον Σταυρόν προετύπωσε τό δένδρον τῆς

ζωῆς, τό ὁποῖον ἐφυτεύθη εἰς τόν Παράδεισον ἀπό τοῦ Θεοῦ. Ἐπειδή δέ διά μέσου τοῦ ξύλου προῆλθεν ὁ θάνατος, ἔπρεπε καί διά μέσου τοῦ ξύλου νά προέλθῃ ἡ ζωή καί ἡ ἀνάστασις», λέγει ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός.

Καί ἐπειδή ὁ Θεός ἡμῶν Σωτήρ πάντας ἀνθρώπους θέλει σωθῆναι (Τιμ. Α' 2-4) κατ' ἀρχάς μέν ἐφύτευσεν τό ξύλον τῆς ζωῆς ἐν μέσῳ τοῦ Παραδείσου, ὅταν δέ ἦλθεν τό πλήρωμα τοῦ χρόνου, ἐφύτευσε τό ξύλον τῆς σωτηρίας ἐν τῷ μυστικῷ Παραδείσῳ, τοὔτέστιν ἐν τῇ Παρθένῳ Μαρίᾳ, ἐξ οὗ ἐβλάστησεν ἐκ τῶν ἀγνῶν αὐτῆς αἱμάτων ὁ Χριστός, ὡς ὑμνολογικῶς ἀναφωνεῖ ὁ ἅγιος Κοσμᾶς Ἐπίσκοπος Μαΐουμᾶ λέγων: «Μυστικός εἶ, Θεοτόκε, Παράδεισος, ἀγεωργήτως βλαστήσασα Χριστόν, ὅφ' οὗ τό τοῦ Σταυροῦ, ζωηφόρον ἐν γῇ, πεφυτούργηται δένδρον· δι' οὗ νῦν ὑψουμένου, προσκυνοῦντες αὐτόν, σέ μεγαλύνομεν».

Ὁ καρπός τοῦ ζωηφόρου δένδρου τοῦ Σταυροῦ, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, εἶναι τό Σῶμα καί τό Αἷμα τοῦ ἐκ νεκρῶν Ἀναστάντος Χριστοῦ, τοῦ ὁποῖου καλούμεθα νά φάγωμεν καί νά πίνωμεν κατὰ τό παράγγελμα Αὐτοῦ: «ἀμήν ἀμήν λέγω ὑμῖν, ἐάν μή φάγητε τήν σάρκα τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου καί πίνητε αὐτοῦ τό αἷμα, οὐκ ἔχετε ζωὴν ἐν ἑαυτοῖς», (Ἰωάν. 6,53). «Ὁ τρώγων μου τήν σάρκα καί πίνων μου τό αἷμα ἐν ἐμοί μένει, κἀγώ ἐν αὐτῷ», (Ἰωάν. 6,56).

Ὁ σοφός Παῦλος συχνάκις ἀναφέρεται εἰς τό ἀπολυτρωτικόν Αἷμα τοῦ σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ. Καί τοῦτο, διότι μέσῳ αὐτοῦ τοῦ Αἵματος δικαιωνόμεθα, σωζόμεθα, (Ρωμ. 5,9), ἐξαγοραζόμεσθε (Ἐφ.1,7), γινόμεθα κτῆμα τοῦ Θεοῦ (Πράξ. 20, 28) καί διατρανοῦται ἡ μεταξύ τῶν πιστῶν ἐνότης καί κοινωνία ἐν τῷ εὐχαριστιακῷ ποτηρίῳ, (Κορ. 10,16/11, 25-28), προσέτι δέ καταγγέλλεται ὁ θάνατος τοῦ Κυρίου, καί διακηρύσσεται ἡ ἔλευσίς Του «ὁσάκις γάρ ἂν ἐσθίητε τόν ἄρτον τοῦτον καί τό ποτήριον τοῦτο πίνητε, τόν θάνατον τοῦ Κυρίου καταγγέλλετε, ἄχρις οὗ ἂν ἔλθῃ», (Α' Κορ. 11,25).

Ἰδού λοιπόν διά τί ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός ὑμνολογικῶς λέγει: «Τόν ζωοποιόν σου Σταυρόν, ἀπαύστως προσκυνοῦντες, Χριστέ ὁ Θεός, τήν τριήμερόν σου Ἀνάστασιν δοξάζομεν· δι' αὐτῆς γάρ ἀνεκαίνισας, τήν καταφθαρεῖσαν τῶν ἀνθρώπων φύσιν παντοδύναμε, καί τήν εἰς οὐρανοῦς ἄνοδον καθυπέδειξας ἡμῖν, ὡς μόνος ἀγαθός καί φιλόανθρωπος».

Ἡμεῖς δέ, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, παρακαλέσωμεν τήν Μητέρα τοῦ Θεοῦ, τήν τεκοῦσαν τόν ἐν Σταυρῷ ὑψωθέντα σαρκί, ἵνα τῇ πολυδυνάμει τοῦ Τιμίου Σταυροῦ ἀξιωθῶμεν φθάσαι τήν λαμπροφόρον Ἀνάστασιν τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν. Ἀμήν. Ἐτη πολλά καί εἰρηνικά».

εία τῆς Προσκυνήσεως τοῦ
του π. Χριστοδούλου σεμνόν

